

Arrest

nr. 104 828 van 11 juni 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 januari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 december 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN DAMME, die loco advocaat F. VAN DER SCHUEREN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en 18,5 jaar oud te zijn. U bent een soennitische Tadzjiek en verklaart geboren te zijn in het dorp Khowja Lakan, gelegen in het district Paghman van de provincie Kabul. U was heel jong toen jullie naar Khowja Jam (company) verhuisden, eveneens in Paghman. U verklaart dat uw broer Hassibullah (O.V.Nr. X) bij de politie werkzaam was. Op 14 ramadan 1383 (oktober 2004 volgens de westerse kalender) moest uw broer samen met andere politiemannen twee verdachten arresteren. Dat liep slecht af en één van de verdachten, Nasratullah, werd gedood. De volgende dag kwam zijn familie bij het checkpoint waar u broer werkte informeren naar de verantwoordelijken van zijn dood. De grootvader van het slachtoffer, een openbaar aanklager in Kabul, beschuldigde de politiemannen ervan zijn kleinkind met opzet te hebben gedood en

vaardigde een arrestatiebevel uit. U verklaart dat diens oom banden heeft met Sayyaf. Nasratullah zou ook actief geweest zijn bij de taliban. Uw broer bleef nog twintig dagen in Afghanistan en ging toen met de hulp van een smokkelaar naar Iran. De politie wilde uw broer vinden en daardoor werd uw huis bijna dagelijks doorzocht. Door deze problemen verhuisde u met uw familie, zes jaar geleden, naar uw oom langs moederszijde in Arghandi Bala, eveneens in Paghman. Na een verblijf van drie jaar in Iran werd uw broer terug naar Afghanistan gedeporteerd. Hij verbleef twee tot drie weken bij een vriend van uw oom in Spin Boldak en reisde dan met behulp van een smokkelaar naar België, waar hij asiel aanvraag op 13 september 2007 en op 25 mei 2010 als vluchteling werd erkend. U verklaart dat u na jullie verhuis niet meer naar de moskee ging. De mullah had gezegd dat uw broer een talib doodde en dat jullie ongelovigen waren. Op een donderdag, ongeveer twee jaar voor uw vertrek uit Afghanistan, werd u bij het oversteken van de straat door een auto aangereden. U verklaart dat dit met opzet gebeurde en dat de nabestaanden van Nasratullah daarvoor verantwoordelijk waren. U lag vier maanden in het ziekenhuis. U werd daarna nog vier tot vijf maanden thuis verzorgd. Ongeveer vier maanden later kwamen drie politieagenten en een andere persoon bij u thuis aankloppen. Dit gebeurde op een woensdag, ongeveer één maand voor uw vertrek uit Afghanistan. Ze vroegen naar uw oom en u vertelde dat hij niet thuis was. Ze bevalen u om met hen mee te gaan. Ze verdachten u ervan een aanslag op de gekende krijgshoofd Sayyaf gepland te hebben, ongeveer twee jaar geleden. U verklaart dat de hoofdreden voor uw arrestatie eigenlijk de dood van Nasratullah was, u was immers onschuldig. Op zaterdag vroeg uw oom aan Wakil, een vertegenwoordiger van de regio, om te helpen. Uw oom kende via een vriend de verantwoordelijke van de gevangenis waar u zat en ging hem opzoeken. Deze vroeg 100 000 afghani smeergeld voor uw vrijlating. U kwam vrij en daarna beslisten uw moeder en oom om u naar het buitenland te sturen. U verliet Afghanistan drie dagen voor de ramadan van vorig jaar (juli 2011). Via Pakistan, Iran en Turkije reisde u naar Griekenland. Na een verblijf van negen maanden in Griekenland reisde u verder via Frankrijk naar België waar u na een reis van tien maanden aankwam op 1 juni 2012 en er op 7 juni 2012 asiel aanvraag. U legt geen documenten voor te staving van uw asielaanvraag.

B. Motivering

U slaagde er niet in het CGVS ervan te overtuigen uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie uw land van herkomst te hebben verlaten, noch heeft u aannemelijk gemaakt een reëel risico op het lijden van ernstige schade te lopen zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat uw broer in 2010 het statuut van vluchteling werd toegekend op basis van zijn asielmotieven. Dit is echter geen reden om u eveneens een verblijfsstatuut te verlenen. Immers, iedere asielaanvraag dient individueel en persoonlijk beoordeeld te worden. U stelt wegens uw broer ook problemen te hebben gekend in Afghanistan. Er moet echter worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u nog persoonlijke problemen zou gekend hebben met de nabestaanden van Nasratullah, omwille van de betrokkenheid van uw broer, die politieagent was, bij de dood van Nasratullah. Zo verklaart u dat u ongeveer twee jaar voor uw vertrek uit Afghanistan door een auto aangereden werd toen u de straat wilde oversteken op weg naar de moskee (CGVS, p. 9-10). Echter, eerder verklaarde u dat u na uw verhuis naar Arghandi niet meer naar de moskee kon gaan en altijd thuis bleef (CGVS, p. 9). Het is dan ook merkwaardig dat u op weg naar de moskee zou aangereden zijn. Na confrontatie hiermee wijzigt u uw eerdere verklaringen door te stellen dat u eerst niet naar de moskee ging, maar onder druk van de dorpelingen uiteindelijk weer naar de moskee begon te gaan (CGVS, p. 15). Deze wijzigende verklaring doet de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag op de helling staan. U verklaart daarnaast dat de nabestaanden van Nasratullah verantwoordelijk waren voor deze aanrijding. Deze verklaringen zijn echter louter op vermoedens gebaseerd. Zo verklaart u wel dat uw oom geïnformeerd daarover werd, maar kan u niet aangeven wie uw oom daarover zou geïnformeerd hebben. U verklaart enkel dat u geen andere vijanden hebt en dat de chauffeur van de auto naar u wees, waardoor u denkt opzettelijk te zijn aangereden (CGVS, p. 11). Dit zijn echter geen voldoende redenen om aan te nemen dat de nabestaanden van Nasratullah hierachter zaten. Daarbij was dit incident niet uw rechtstreekse vluchtaanleiding. Immers, deze aanrijding deed zich twee jaar voor uw vertrek voor (CGVS, p. 10). Indien u werkelijk meende ontsnapt te zijn aan een aanslag op uw leven door de nabestaanden van Nasratullah kan men ervan uitgaan dat u de regio sneller zou ontvlucht zijn, op zijn minst wanneer u uit het ziekenhuis ontslagen was (CGVS p. 9). Dit ondermijnt dan ook in grote mate uw gegronde vrees voor vervolging.

Vervolgens verklaart u dat u één maand voor uw vertrek door de politie gearresteerd en opgesloten werd (CGVS, p. 9-10). Bevreemdend is dat u niet weet op welke datum u precies gearresteerd werd en dit terwijl u wel precies kan aangeven op welke datum uw broer betrokken was bij de dood van Nasratullah (CGVS, p. 10). Dat u dan de datum niet weet van een dermate ingrijpende gebeurtenis, die

u persoonlijk overkwam en leidde tot uw onmiddellijke vertrek uit Afghanistan, is niet geloofwaardig. Als reden voor uw arrestatie geeft u aan dat u beschuldigd werd van het plegen van een aanslag op de krijgshoofd Sayyaf door middel van het plaatsen van een bom in Khwaja Musafir (CGVS, p. 11). In de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt vond er inderdaad dergelijke aanslag op Sayyaf plaats, echter gebeurde deze op 20 november 2009. Een kopie van deze informatie werd toegevoegd aan het administratieve dossier. Zelf verklaart u ook dat de aanslag op Sayyaf waarvan u was beschuldigd ongeveer twee jaar geleden [sic] al plaatsvond (CGVS, p. 12). Het is dan ook bevreemdend dat u pas kort voor uw vertrek in 2011 zou beschuldigd zijn van deze aanslag (CGVS, p. 10). U geeft echter aan dat u de echte reden voor uw arrestatie de dood van Nasratullah was en het feit dat uw broer van zijn dood beschuldigd werd. Er zou volgens u immers al iemand gearresteerd zijn voor de aanslag op Sayyaf (CGVS, p. 10, 14). Echter, indien de nabestaanden van Nasratullah uw familie werkelijk viseerden omdat zij uw broer verantwoordelijk hielden voor zijn dood en u daarom via een drogreden wilden laten arresteren, kan men zich afvragen waarom zij u dan pas twee jaar na de aanslag op Sayyaf zouden laten arresteren en niet onmiddellijk. Zeker gezien u beweert dat de grootvader van Nasratullah nog steeds openbaar aanklager is in Kabul en de familie van Nasratullah volgens u via de mullah van uw dorp Arghanidi wist waar u woonde, en dit al zeker van voor uw aanrijding (CGVS, p. 11, 13-14). Zijn grootvader had u dus, gezien zijn positie, gerust veel eerder en bovendien ook om andere redenen kunnen laten arresteren. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen dan ook de geloofwaardigheid van uw relaas. Ook is het merkwaardig dat u na uw vrijlating door het betalen van smeergeld nog zeker 20 dagen bij uw oom hebt verbleven (CGVS, p. 10-11). U verklaart immers dat u één maand voor uw vertrek gearresteerd werd en slechts drie dagen vastgehouden werd (CGVS, p. 10). Gezien de nabestaanden van Nasratullah volgens u wisten waar u woonde, hield dit immers een enorm risico in. Dat u dan ook niet onmiddellijk uw dorp verliet, ondermijnt de ernst en geloofwaardigheid van uw gegronde vrees voor vervolging.

Tot slot is het ook bevreemdend dat in al die jaren na de dood van Nasratullah, die al dateert van 1383 (oktober 2004), uw familie volgens u slechts twee maal problemen zou hebben gehad met zijn nabestaanden, namelijk uw aanrijding en uw arrestatie (CGVS, p. 12). U verliet Afghanistan immers pas in 2011 (CGVS, p. 7). Zeker gezien u verklaart dat indien de nabestaanden van Nasratullah de kans zouden krijgen om u te doden of naar de gevangenis te sturen, ze dit zouden doen (CGVS, p. 13). Dat zij dit dan ook niet al eerder gedaan zouden hebben, als zij u werkelijk wilden uit de wegruimen, is weinig aannemelijk.

Uit bovenstaande vaststellingen dient te worden besloten dat uw persoonlijke problemen met en uw vrees voor de nabestaanden van Nasratullah niet aannemelijk zijn. U komt om die reden niet in aanmerking voor de toekenning van de status van vluchteling. Bovendien legt u geen enkel document voor ter ondersteuning van uw asielaanvraag. Als reden geeft u aan dat uw taskara (Afghaanse identiteitskaart) en uw medische documenten van uw ziekhuisopname in Afghanistan werden ingehouden tijdens uw gevangenschap. Ze dienden als garantie voor uw vrijlating (CGVS, p. 8, 14). Gezien u nog recent contact had met uw moeder en oom langs moederszijde mag van u verwacht worden dat u moeite zou gedaan hebben of nog moeite zou doen om bij hen te informeren naar documenten (CGVS, p. 7). Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd verklaart u dat u geen documenten kan binnenbrengen (CGVS, p. 16-17). Daarnaast drongen zowel het CGVS als uw advocaat er op aan om na het gehoor op het CGVS nog eens bij uw familie naar documenten te informeren (CGVS, p. 17). Tot op heden mocht het CGVS echter nog geen documenten van u ontvangen. Dit getuigt van weinig interesse in uw eigen asielaanvraag, wat de geloofwaardigheid van uw relaas niet ten goede komt.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielaanvraag door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul, district Paghman te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert het UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van

het veralgemeend geweld, nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats.

Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Kabul een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden en in de zuidoostelijke regio. Er wordt een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan vastgesteld.

Uit deze analyse blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Kabul duidelijk verbeterd is sinds 2009. Deze tendens zette zich door. Op één ernstig incident na in december 2011, blijkt uit een analyse tot en met mei 2012, dat de provincie Kabul opvallend rustig was. Voor het district Paghman werden er in de periode van verslaggeving geen gewelddadige incidenten gemeld, mede door een sterke aanwezigheid van politie en veiligheidstroepen in de regio (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012). U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de provincie Kabul, district Paghman geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker is van mening dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van art. 8, § 2 a), art. 9, § 2 al. 1, art. 12 en 13, § 3 van richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 het artikel 1, A (2) van de Vluchtelingenconventie en van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en tenslotte van het zorgvuldigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen, minstens de beslissing te willen vernietigen en terug te sturen voor verder onderzoek.

2.1.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift vijf artikelen aangaande de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan. Bij aangetekend schrijven van 15 april 2013 voegt verzoeker enkele niet nader benoemde stukken bij ter staving van zijn relaas.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Nopens de aangevoerde schending van de art. 8, § 2 a), art. 9, § 2 al. 1, art. 12 en 13, § 3 van richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005.

Verzoeker meent uit bovenvermelde artikelen af te leiden dat de commissaris-generaal ertoe gehouden is om twee aparte interviews te organiseren om respectievelijk de vluchtelingrechtelijke vrees en het reëel risico op ernstige schade in zijn hoofde te onderzoeken.

De Raad merkt op dat bovenvermelde richtlijn werd omgezet in Belgisch recht, waardoor hij niet langer over directe werking beschikt behoudens richtlijnconforme interpretatie. Te dezen wordt de verwerende partij bijgetreden waar deze stelt dat geen enkele wetsbepaling of rechtsbeginsel de commissaris-generaal ertoe verplicht een apart verhoor te organiseren alvorens over te gaan tot het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit de nota van de verwerende partij blijkt ten slotte dat verzoeker op 6 augustus 2012 verschenen is op de zetel van het Commissariaat-generaal waarbij hij uitvoerig werd gehoord in verband met zowel de criteria van het vluchtelingenverdrag als van de subsidiaire bescherming.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus.

Luidens verzoekers verklaringen vreest hij represailles vanwege de familie van N., die bij een arrestatie door zijn broer en toenmalig politiemann H. werd vermoord in 2004. De beweerde vrees wordt zowel geformuleerd tegen de familieleden van H. zelf als tegen lokale overheidsvertegenwoordigers, gezien de familie van N. zou kunnen rekenen op de steun van de openbare aanklager in Kabul, die de grootvader zou zijn van de vermoorde N..

Daargelaten de geloofwaardigheid van de beweerde feiten, merkt de Raad op dat de voorgestelde feiten geen elementen bevatten die verband houden met één van de criteria van de Vluchtelingenconventie. Er zijn immers geen aanwijzingen dat verzoeker door zijn beweerde vervolgers zou worden vervolgd wegens zijn ras, politieke overtuiging, religie, nationaliteit, of lidmaatschap van een sociale groep.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging zou koesteren in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Deze vaststelling volstaat om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen betreffende de vluchtelingenstatus niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de grondigheid daarvan kan leiden.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus.

2.2.4.1. Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus onder punten a) en b) van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, verwijst verzoeker naar zijn asielrelaas. Verzoeker voert aan de basis van zijn asielrelaas twee feiten aan: vooreerst een beweerde opzettelijke aanrijding door familieleden van N. in 2009 en vervolgens ook zijn beweerde arrestatie en kortstondige hechtenis in 2011 op verdenking van het plannen van een aanslag tegen krijgshoofd Sayyaf. Beide feiten worden in de bestreden beslissing ongeloofwaardig geacht. Aangaande de aanrijding merkte de commissaris-generaal op dat (i) verzoeker zijn verklaringen hieromtrent wijzigde doorheen het interview en (ii) dit hoe dan ook niet de concrete vluchtaanleiding betreft gezien verzoeker nog twee jaar in dezelfde regio bleef wonen. De beweerde arrestatie op verdenking van het plannen van een aanslag wordt ongeloofwaardig bevonden gezien (i)

verzoeker niet kan verduidelijken wanneer de arrestatie plaatsvond, (ii) het niet logisch is dat verzoeker zou worden gearresteerd op verdenking van een aanslag die twee jaar eerder plaatsvond en het tevens weinig aannemelijk is dat de familie van N. zolang zou wachten om verzoeker te treffen indien zij, gelet op hun familieband met de openbare aanklager in Kabul, daartoe al veel eerder de gelegenheid hadden.

Aangaande de aanrijding wijst verzoeker erop dat zijn verklaringen stroken met die van zijn broer, die eerder door de commissaris-generaal als vluchteling werd erkend, waarvoor hij verwijst naar diens gehoorverslag. Het gegeven dat verzoekers verklaringen overeenkomen met die van zijn broer vermag evenwel geen afbreuk te doen aan de objectieve vaststelling dat de beweerde aanrijding twee jaar voor het vertrek van verzoeker naar Europa geschiedde, waardoor dit incident niet kan worden beschouwd als de rechtstreekse vluchtaanleiding. Indien verzoeker ervan overtuigd zou geweest zijn dat dit een aanslag op zijn leven was mag ervan uitgegaan worden dat hij de regio al veel vroeger zou verlaten hebben. De bestreden beslissing stelde bovendien terecht vast dat verzoekers bewering dat het incident uitgelokt zou zijn door de nabestaanden van N. louter op vermoedens gebaseerd is aangezien verzoeker dienaangaande geen enkele verduidelijking kan geven. Verzoeker talmde daarenboven niet alleen twee jaar met het zoeken naar internationale bescherming, hij achtte het in die periode blijkbaar evenmin noodzakelijk om bescherming te zoeken in een ander deel van zijn land van herkomst waar hij buiten het bereik van de familie van N. en hun netwerk zou vallen. De verklaringen van verzoeker wijzen erop dat de familie van N. in de provincie Kabul invloed uitoefent wegens een familieband met de lokale openbare aanklager. Er zijn evenwel geen objectieve elementen noch aanwijzingen voorhanden die erop wijzen dat deze familie over een netwerk beschikt dat hen in staat zouden stellen om verzoeker actief op te sporen en te vervolgen buiten de provincie Kabul. Deze objectieve vaststellingen ondergraven volledig de ernst van verzoekers beweerde vrees voor deze familie naar aanleiding van de beweerdelijk opzettelijke aanrijding in 2009.

Wat betreft zijn beweerde arrestatie wijst verzoeker zijn onvermogen om dit gegeven in de tijd te situeren aan zijn traumatische ervaringen. Dit onvermogen staat evenwel in schril contrast met het feit dat verzoeker blijkbaar wel de moord van zijn broer op N., nota bene vele jaren eerder, exact in de tijd kon situeren. Hierdoor maakt verzoeker niet aannemelijk niet in staat te zijn om temporeel coherente verklaringen af te leggen. Wat betreft de vaststelling dat verzoeker zou worden gearresteerd voor een aanslag die zich twee jaar eerder had voorgedaan, stelt verzoeker dat dit plausibel is gezien er pas dan een politiechef aan de macht kwam in Paghman die de familie van N. ter wille is, terwijl de vorige politiechef "*zich weigerde in te laten met corrupte praktijken*". Deze stelling blijkt nergens uit de gehoorverslagen en wordt evenmin met objectieve informatie gestaafd, waardoor dit niet meer betreft dan een loze post-factumverklaring.

Verzoeker komt niet verder dan het minimaliseren van de vaststellingen van de bestreden beslissing alsook het aanreiken van ongefundeerde post factumverklaringen daaromtrent, doch slaagt er niet in om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten met objectieve argumenten. De motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas blijken duidelijk uit de stukken in het administratief dossier. De betreffende motieven worden derhalve door de Raad tot de zijne gemaakt. Het asielaanvraag is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker voegde bij aangetekend schrijven 15 april 2013 enkele niet nader benoemde stukken bij ter staving van zijn relaas. Aan de documenten kan geen bewijswaarde worden gehecht gezien het fotokopieën betreffen die makkelijk met knip- en plakwerk kunnen worden vervalst. Ook heeft verzoeker nooit eerder melding gemaakt van het bestaan van deze stukken en kan worden vastgesteld dat de taskara gewag maakt van W. P. M. terwijl verzoeker steeds verklaard heeft dat zijn identiteit S. W. is. Ten overvloede kan nog worden opgemerkt dat documenten slechts een ondersteunende bewijswaarde hebben in de mate dat zij gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, *quod non in casu*.

2.2.4.2. Wat betreft de subsidiaire bescherming onder punt c) van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet betwist verzoeker de conclusie van de commissaris-generaal dat er zich heden in het district Paghman geen situatie van willekeurig oorlogsgeweld voordoet in de zin van dit artikel. Verzoeker wijst op een artikel over en een rapport van het VN-agentschap UNAMA d.d. juni 2012 (stuk 2) en juli 2012 (stuk 3), waaruit blijkt dat anti-regeringsmilities verantwoordelijk zijn voor aanslagen op burgers die de regering en de buitenlandse troepen ondersteunen, waarbij in gans Afghanistan in de eerste helft van 2012 255 burgers zouden zijn omgekomen. Verzoeker wijst tenslotte op een artikel waaruit blijkt dat er op één dag meer dan 200 Afghaanse burgers getroffen werden na aanslagen op

publieke plaatsen in Afghanistan (stuk 4). Verzoeker voegt tenslotte een stuk bij die de bezorgdheid van de VN-secretaris-generaal moet illustreren (stukken 5 en 6).

Uit lezing van de door verzoeker bijgevoegde stukken blijkt niet dat deze elementen bevatten die vermogen aan te tonen dat er in de provincie Kabul een situatie van willekeurig oorlogsgeweld heerst in de zin van bovenvermeld artikel. De bijgevoegde artikelen maken gewag van onveiligheid in Afghanistan, met sporadische aanvallen op aan de overheid en de internationale troepen gelieerde doelen, waarbij occasioneel ook burgerslachtoffers vallen. De Raad merkt evenwel op dat het EHRM, in zijn bevoegdheid artikel 3 EVRM te toetsen, slechts gewag maakt van een inbreuk *“in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld waarbij de louter aanwezigheid van de terugkerende asielzoeker aldaar een reëel risico op ernstige schade teweeg brengt”*. Het EHRM bevestigt daarbij dat er zich heden in Afghanistan geen dergelijke situatie voor doet (EHRM, *J.H. vs. het V.K Koninkrijk*, 20 december 2011, § 55; EHRM, *H. en B. vs. het V.K.*, 9 april 2013, § 91). Het oordeel van het Hof strookt met de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, waaruit blijkt dat de operationele capaciteit van de taliban zich in de provincie Kabul beperkt tot sporadische gerichte aanvallen tegen *“hoge overheidsdiensten, Afghaanse en internationale militairen en hotels waar westerlingen verblijven”* (SRB Afghanistan, 11 juli 2012, regionale analyse p 8-9 (Kabul)). Een dergelijke situatie valt niet onder het door artikel 48/4, § 2 c) van de vreemdelingenwet beoogde willekeurige oorlogsgeweld en loopt evenmin op tot een risico op ernstige schade voor terugkerende asielzoekers. Voor het district Paghman in het bijzonder werden er in de periode van verslaggeving geen gewelddadige incidenten gemeld mede door de sterke aanwezigheid van politie en veiligheidstroepen in de regio.

Bijgevolg maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Deze vaststelling volstaat om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen betreffende de subsidiaire beschermingsstatus niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid daarvan kan leiden.

Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juni tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER